

Hjem kære Plejehjemmet Lotte

”Vi blev enige om, vi skulle brænde vores kitler af ude i haven. Vi gjorde det aldrig bogstaveligt, men vi går i det tøj vi vil. Vi skal føle os hjemme, for vores beboere er hjemme!”

Tekst & foto Uffe Weng

Plejehjemmet Lotte ligger midt på Frederiksberg, matriklen hedder Kochsvej 30 og huser en stor Patricia villa fra 1898. Huset stråler ikke væk af at være et plejehjem og huse 22 beboere i alderen 68 til 96 år. Klods op af Lotte, ligger en af Frederiksbergs skoler. Stedet stråler af liv.

Lotte er et hjem

Klokken er omkring 7 tirsdag morgen. Lottes beboere er langsomt begyndt at vågne og komme ned til morgenmaden. I modsætning til mange andre offentlige plejehjem, sidder personalet ude ved beboerne, når de har pause. På Lotte er der ikke et egentligt personalerum. Her er personale og beboere sammen, og alle føler sig hjemme.

Kernen i filosofien bag Plejehjemmet Lotte er, at beboerne skal føle sig hjemme og velkomne.

”Hvorfor skulle de ældre i vores samfund sætte pris på nogle helt andre ting, end vi andre gør?” spørger Thyra lettere irriteret ud i lokalet. Thyra Frank er lederen af Lotte. Tankegangen bag Kochsvej 30 er en anden, end man finder på de fleste danske plejehjem. Her er det beboerne og deres livsglæde, der er i højsædet og ikke papirarbejde. Derfor løses papirarbejdet ude blandt beboerne og ikke bag en lukket kontordør.

Thyra bliver afbrudt af Ellen, der kommer ind i spisestuen. Ellen er netop stået op og skal have sin morgenmad. Ellen triller med sin rollator frem mod bordet, hvor Thyra, Kirsten og Lise sidder. Ellen er ét stort smil. Et stort varmt knus bliver udvekslet mellem Ellen og Thyra, mest fra Thyras runde og hjertelige krop. Hun er den store, Ellen den lille. Et smækkys på Ellens kind afslutter omfavnelsen og giver ligesom tegn til, at nu er dagen startet rigtigt; både for Ellen og Thyra.

”Ellen er lille og er faldet sammen, ligesom de fleste gamle koner!” griner Thyra varmt. Ellen slår drillende ud med armene, mens huns vender sig mod sin plads ved et andet bord.

På Lotte kommer beboerne op, når de vågner og vil op. Her behøver de ikke ligge og vente i en time eller flere, før personalet har tid til dem.

”Vi andre står også op, når vi vil, fordi vi kan, hvorfor skal ældre

mennesker så ofte vente på, et andet menneske tager sig tid til at hjælpe? Nej, de skal op når de vil.”

Den holdning ses tydeligt. Beboerne kommer langsomt trillende, trissende og gående ind i stuen. Omkring 10:30 begynder morgenmaden at forsvinde fra stuen, og beboerne gør mere eller mindre det samme. Mange tager elevatoren op på 2. sal, hvor husets fjernsyn, video og spil står. Her kan de sidde og snakke og se fjernsyn.

I enden af både spisestuen på 1. sal og opholdsstuen på 2. sal, er der en større karnap. Fra dem kan beboerne kigge ud i haven og over i skolegården. Herigennem kaster solen også sine stråler ind på beboerne, og byens liv fornemmes gennem ruderne.

Kampen om Lotte

I 1998 forsøgte Frederiksberg Kommune, i samarbejde med Københavns kommune, at lukke OK Plejehjemmet Lotte. I følge Thyra Frank, fordi kommunen ønskede at samle ældreplejen i et center, hvor tingene ville blive mere effektive. En idé Thyra, personalet og beboerne ikke syntes om.

”Vi syntes selv, vi havde det så godt i vores hus, og vores beboere så, også den gang, ud til at trives”, fortæller Anne Marie, som er fungerende souschef på Lotte. Efter en periode med tovtrækkeri, overlevede Lotte planerne fra embedsmændenes blokke.

Plejehjemmet fik muligheden for at komme under et rammebudget, der betyder, at der hvert år bliver tildelt et fast beløb. Ud fra dette er det så op til stedet at administrere pengene.

”På den måde har vi mulighed for at spare nogle steder for at have penge til andre ting,” siger Anne Marie.

Plejehjemmets filosofi er den, at beboerne skal have det som var de hjemme, og det virker som det er lykkedes. Det er de små ting, der gør dette plejehjem så meget mere anderledes end andre og det er grunden til stedet stråler væk af at være anderledes. Derfor blev personalet også hurtigt enige om, at de ikke skulle gå i hvide kitler eller andet, der normalt er forbundet med institutioner.

”Vi blev enige om, vi skulle brænde vores kitler af ude i haven. Vi gjorde det aldrig bogstaveligt, men vi går i det tøj, vi vil. Vi skal føle os

hjemme, for vores beboere er hjemme!”, fortæller Thyra Frank.

”Hvorfor skal vores beboere have dårligere mad, end vi selv spiser?”, fortsætter Thyra spørgende.

Netop maden er blevet et af kernepunkterne på Lotte. Plejehjemmet har sit eget køkken. I dag står menuen på højtbelagt smørrebrød til frokost og leVERRAGOUT med kartoffelmos og salat til aften.

”Hjertet i et hjem er køkkenet, det skal det også være i Lotte hjemmet!”, forklarer Thyra og fortsætter:

”Når vi laver mad hjemme, dufter det af hvad der bliver lavet, hvorfor skal vores beboere ikke også kunne dufte, hvad de skal have at spise?”

Thyra fortæller, at de har skullet lukke køkkenet, men at de endnu engang vandt over embedsmændene i Frederiksberg kommune.

På Plejehjemmet Lotte holder de af det, der gør, at deres beboere føler sig hjemme. Det kan være en af grundene til at Lotte er så populært, med venteliste, der strækker sig fra Nordjylland til Sønderjylland over både Lillebælt og Storebælt. Beboerne kommer fra hele Danmark, på grund af fritvalgsordningen, der betyder, at de ældre selv kan bestemme, hvilket plejehjem, de vil bo på. Plejehjemmet Lotte er et tydeligvis et populært sted at blive gammel, et sted man ønsker at være gammel.

uffeweng@mail.djh.dk